

Συνάντησις δεκάτη ἕκτη: (2013)

ΔΕΝ ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΖΩ...!!!

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Μέσα στή νύχτα τοῦ πόνου καί τῆς ὀδύνης τοῦ Κυρίου, μετά τήν σύλληψιν Του ἀπό τούς ἐχθρούς Του, ἀκούστηκε καί ἡ φωνή τοῦ μαθητοῦ Του.

Σαφής, κατηγορηματική ἡ πρώτη ἀπάντησις. Καί ἡ δεύτερη ἀπάντησις, τό ἴδιο. Καί ἡ τρίτη πιό κατηγορηματική. Συνοδευόταν μάλιστα καί μέ ὄρκους.

Δέν τόν γνωρίζω! Δέν τόν ξέρω!

Τρεῖς ἀπαντήσεις... Τρεῖς ἀρνήσεις... Ἀλλοίμονο!

Τό νά περιπέση κανεῖς μία μόνον φορά εἰς ἓνα παράπτωμα, εἶναι ἐλαφρότερο ἀπό τό νά περιπέση δύο. Ἐάν δέ καί τρίτη φορά πέση εἰς τό ἴδιο, τότε τό πρᾶγμα ἔχει πολύ μεγαλύτερη βαρύτητα. Γι' αὐτό εἶναι ἀνάγκη νά προσέξουμε στήν πρώτη πτώσι, στό πρῶτο ὀλισθημα. Ἐάν αὐτό ἀποφευχθῆ, ὑπάρχει μιά ἀσφάλεια στόν ἄνθρωπο. Ἐάν ὅμως ἡ πρώτη πτώσις λάβη χώραν, τότε δημιουργεῖται ἔδαφος ὀλισθηρό. Καί ὅπως στό ὀλισθηρό ἔδαφος δύσκολα ὁ ἄνθρωπος βρῖσκει τήν ἰσορροπία του, ἔτσι καί στήν πνευματική ζωή. Τό πρῶτο ὀλισθημα θά φέρη τό δεύτερο, τό δεύτερο θά φέρη τό τρίτο. Καί ἐάν ὁ Κύριος δέν βάλῃ τό *χέρι Του* γιά νά συγκρατήσῃ τόν ἄνθρωπο, δέν γνωρίζει κανεῖς ποῦ θά καταλήξῃ. Ὅμως ζητάει ὁ ἄνθρωπος τήν χάρι τοῦ Θεοῦ ἢ στηρίζεται στίς δικές του δυνάμεις; Θά τό συζητήσουμε ἀμέσως μετά τό ἀγιογραφικό ἀνάγνωσμα.

ΤΑ ΤΗΣ ΑΓΙΟΠΕΠΟΙΘΗΣΕΩΣ ΑΓΙΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

(Ματθ. κστ' 33-35, Μαρκ. ιδ' 29-31)

Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου πρός τούς μαθητές, ὅτι θά σκανδαλισθοῦν καί θά σκορπισθοῦν προκάλεσε πολύ φόβο στίς καρδιές τους. Ἀσφαλῶς θερμή προσευχή θά ἀνῆλθε πρός τόν Θεό γιά νά τούς διατηρήσῃ καί νά τούς διαφυλάξῃ ἀπό τήν σφοδρότητα τοῦ πειρασμοῦ, πού θά ἀντιμετώπιζαν.

Ὁ θερμός ὅμως καί φλογερός μαθητής, ὁ Πέτρος, δέν παραδέχεται τόν λόγον. Αὐτός νά σκανδαλισθῆ καί νά ἐγκαταλείψῃ τόν Διδάσκαλο; Ὁχι! Ποτέ! Ἔχει στόν ἑαυτόν του πεποιθήσι. Τί; Δέν τόν γνωρίζει τόν ἑαυτόν του; Τώρα θά τόν μάθῃ; Εἶναι ἰσχυρός, εἶναι ἀνδρεῖος. Τί νά φοβηθῆ; Τά λόγια τοῦ Διδασκάλου.... δέν ἀφοροῦν *αὐτόν*. Ὁ Κύριος δέν τό εἶπε γι' *αὐτόν*.

Τόση πεποίθησι εἶχε στόν ἑαυτόν του γι' αὐτό καί λέγει στόν Κύριο:

«εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται ἐν σοί, ἐγὼ δέ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι» (στίχ. 33).

Ὅταν ὁ Πέτρος ἔλεγε τά λόγια αὐτά στόν Κύριο, ὅτι αὐτός δέν θά κλονισθῆ, ἐξεδήλωνε τήν θερμή καί εἰλικρινή του ἀγάπη κι ἀφοσίωσι. Ἦταν ὁμολογία ἀληθινή! Πόθος του βαθύς ἦταν νά μὴν ἀποχωρισθῆ ἀπό τόν Κύριο ὅ,τιδήποτε κι ἂν τοῦ συνέβαινε. Φύσις ὅμως θερμή καί χαρακτήρας ὀρμητικός καθὼς ἦταν στηρίχθηκε περισσότερο στίς δικές του δυνάμεις, παρά εἰς τήν χάριν τοῦ Θεοῦ.

Ἵπερεκτίμησε τόν ἑαυτόν του. Πίστεψε ὅτι θά ἄντεχε τά πάντα. Καί

«Ἠκολούθει αὐτῷ (τὸν Κύριον) ἀπό μακρόθεν».

Ὁ ἀφοσιωμένος μαθητής δέν μπορεῖ καί δέν θέλει νά ἀφήσῃ μόνον τόν Διδάσκαλο. Θέλει νά εἶναι κοντά του αὐτή τῆ δύσκολη στιγμή. Ἡ φλόγα τῆς θείας ἀγάπης καίει μέσα στήν καρδιά του. Προχωρεῖ μέχρι τήν αὐλήν τοῦ ἀρχιερέως. Κάθεται ἀνάμεσα στούς ὑπηρέτες, δίπλα στή φωτιά. Τάχα ἀδιάφορος... Ἀπό τήν θέσι ὅμως αὐτή μπορεῖ νά βλέπῃ τόν Κύριο, νά παρακολουθῆ τά πάντα κι ἂν χρειασθῆ νά τρέξῃ.

«Κύριε, μετά σοῦ ἔτοιμός εἰμι καί εἰς φυλακὴν καί εἰς θάνατον πορεύεσθαι» (Λουκ. κβ' 33).

Ἦ, ὁ φλογερός μαθητής Πέτρος, πού τόσες φορές ἔχει δεῖξει τήν ἀγάπη του στόν Διδάσκαλο, πού λίγες ὥρες πρὶν, εἶχε δηλώσει, ὅτι ἦταν ἀποφασισμένος καί στή φυλακή καί στό θάνατο ἀκόμη νά φθάσῃ γι' Αὐτόν, πῶς τώρα ἔχει τόσο ἀλλοιωθεῖ, ὥστε νά ἐπαναλαμβάνῃ, ὅτι δέν ἔχει καμμία σχέσι μ' Αὐτόν; Πῶς φοβήθηκε μία μικρὴ κόρη καί δύο-τρεῖς ὑπηρέτες;

« Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον»! «Οὐκ οἶδα αὐτόν»!

Τί μεσολάβησε;

Μεσολάβησε..... ναί ... ή ανθρώπινη αδυναμία! Η αδυναμία που μεγάλωσε και φούντωσε σαν βρέθηκε στον τόπο του πειρασμού. Στο άγνωστο γι' αυτόν... εκείνο... περιβάλλον. ✦ Εάν δεν έμπαινε ο Πέτρος στην αυλή του άρχιερέα μέσα στους έχθρους του Διδασκάλου του, ή ✦ εάν άπομονωνόταν κάπου και προσευχόταν να μην πραγματοποιηθί ή πρόρρησις, που του είχε πεί ο Κύριος, ότι θα τον ήρνείτο τρείς φορές, δεν θα έπεφτε στο βαρύ σφάλμα.....!

Η και τό σπουδαιότερο ✦ εάν συναισθανόμενος τήν αδυναμία του έλεγε στον Κύριο: «Κύριε, είμαι αδύναμος κι εάν όλοι οι μαθητές πρόκειται να σε έγκαταλείψουν, όπως λές, έγώ πολύ περισσότερο από αυτούς θα ύποστώ αυτήν τήν πτώσι. Όμως σε παρακαλώ βοήθησέ με να σταθώ στα πόδια μου». Ο Κύριος βλέποντας τήν ταπεινωσί του δεν θα επέτρεπε ποτέ τήν πτώσιν του. Αλλά ο Πέτρος όχι απλώς υπερεκτιμά τις δυνάμεις του, αλλά βρίσκει τον έαυτον του ισχυρότερο από όλους τους άλλους μαθητές. Έδειξε έγώιστική αυτόπεποιθήσι, υπερεκτίμησε τον έαυτον του ! Και προχώρησε ... άφοβα! Και ή πτώσις... σύντομα ήρθε! Άρνείται τον Κύριο...πρώτη και δεύτερη φορά και μάλιστα μέ όρκο.

Ο Πέτρος πλέον είναι έρείπιο. Ο φόβος τον έχει ζαλίσει. Ο σατανάς τον σπρώχνει όλο και πιό κάτω. Και έρχεται και ή τρίτη άρνησις....! Και τότε... ώ τότε... μιά πολυσήμαντη λεπτομέρεια από τό πάθος του Κυρίου μας τήν αναφέρει ο Εύαγγελιστής Λουκάς. Η διασταύρωσις του βλέμματος του Κυρίου μέ εκείνο του Πέτρου. Ο Κύριος μέ δεμένα τά χέρια ανάμεσα στους φρουρούς του διασχίζει τό προαύλιο. Άκούει τις τρείς άρνήσεις του Πέτρου, ότι δεν γνωρίζει τον Κύριο....

«...και στραφείς ο Κύριος ενέβλεψε τω Πέτρω, (Λουκ. κβ' 60-61).

Ποιός θα μπορέση ποτέ να μιλήση για τό βάρος τής λύπης και τής συμπόνοιας αυτού του βλέμματος; Μόνο ο Πέτρος... ήταν σε θέσι να έννοήση τήν σημασία του...!

* Ήταν βλέμμα άνυπόφορο «σε γλυκύτητα και στοργή», που προερχόταν από πονεμένη καρδιά και γεμάτη αγάπη ψυχή. —«Πτωχέ Πέτρε, πόσο άσθενής απέδειχθης! Που θα εύρίσκεσο τώρα, εάν δεν προσευχόμεουν για σένα»;

* Ήταν βλέμμα «καθοδηγήσεως». Αύτη τή φορά ο Χριστός ώδήγησε τον Πέτρο μέ τό βλέμμα του, διότι δεν μπορούσε να απλώση τό χέρι του, για να τον σώση, όπως έκανε τότε, που ο Πέτρος έβυθίζετο εις τή θάλασσα και φώναξε «Κύριε, σώσον με». * Ήταν βλέμμα «αγάπης» που του έρριψε και έκανε τον Πέτρο να συναισθανθί ότι έβυθίζετο και τώρα εις άβυσσον ολεθριωτέραν. * Ήταν ένα βλέμμα που συγκλόνησε τον μαθητή.

«Και έξελθών έξω ο Πέτρος έκλαυσε πικρώς». (Λουκ. κβ' 62).

Γνωρίζει τώρα ο Πέτρος, ήταν επείγουσα ανάγκη να επικαλεσθί τήν «άόρατον χειρα του Αντρωτου» που θα τον έβγαζε από τό βυθό που εύρίσκετο. Ένοιωσε πως δεν μπορούσε να πη άλλο ένα «όχι δεν τον γνωρίζω». Φλόγα άνυπόφορη του εκαιγε τό πρόσωπο. Τύψεις μαστίγωναν τήν ψυχή του. Χαμήλωσε τό κεφάλι, έσυρε μέ κόπο τά βήματά του και βγήκε έξω. Τό μακρινό, χαρωπό και περήφανο λάλημα ενός κόκορα τον ξύπνησε ξαφνικά σαν από βασανιστικό έφιάλτη. Θυμάται τά λόγια του Κυρίου και ξεσπά σε λυγμούς θρήνου. Αύτός ο πόνος, αυτά τά δάκρυα ήταν που ξεπλυναν τήν ψυχή του Πέτρου, που καθάρισαν τήν έσωτερική όρασί του, που τον έκαναν να δη τον έαυτον του όπως πραγματικά είναι.

Γιατί ο Κύριος επέτρεψε τήν πτώσι του Πέτρου;

Σωστά! * Για να άποκαλυφθί ή «αδυναμία» του ανθρώπου και τά φοβερά επακόλουθα τής «αυτόπεποιθήσεως» και * να δειχθί ή «θεία εύσπλαχνία» και «αγαθότης», ή όποία συγχωρεί τον άμαρτωλό και δέχεται τό μετανοούντα.

Είναι πολύ έκφραστική ή διατύπωσις του ήεροϋ Μάρκου... «έκ περισσοϋ έλεγε μάλλον» (ιδ' 31), δηλαδή ο Πέτρος επέμενε πολύ και κατά τρόπο άνένδοτο διεβεβαίωνε ... Όμως ο Πέτρος δεν έγνώριζε τον έαυτον του. Και ή άγνοια τής αδυναμίας του τον ώδήγησε εις υπερεκτίμησι τής σταθερότητάς του.

Πόσες φορές κι εμείς συλλαμβανόμεθα νά άγνοοῦμε τόν έαυτόν μας. Άγνοοῦμε τίς άδυναμίες μας και ή άγνοια αύτή μᾶς κάνει νά έχουμε πεποίθησι στίς δυνάμεις μας. Καί τότε πέφτουμε. Δέν μπορεί νά σταθῆ ό άνθρωπος στήν πνευματική ζωή όσοσδήποτε κι άν διαθέτη δυνάμεις, εάν ό Θεός δέν τόν βοηθήσει, εάν ή χάρις δέν συνεργήση μέ τίς δικές του πτωχές δυνάμεις και δέν τόν στερεώση ή δύναμις τοῦ Θεοῦ. Γι' αύτό τό «**χωρίς έμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν**» (Ίωάν. 1ε'5), πού εἶπε ό Κύριος, εἶναι ανάγκη πολύ νά τό προσέξουμε. Καί νά ζητοῦμε τήν χάρι και τήν παρά τοῦ Κυρίου ένίσχυσι.

Εὔχεται ό ψαλμωδός: «**Τό πνεῦμά σου τό άγιον μή άντανέλης άπ' έμοῦ**», (Ψαλμ. ν'13).

Μή μοῦ άφαιρέσης τό Πνεῦμα σου τό Άγιο...

Και ό θεῖος Παῦλος λέγει: «**πάντα ίσχύω έν τῷ ένδυναμοῦντί με Χριστῷ**» (Φιλιπ. δ'13).

Τά πάντα κατορθώνω μέ τήν δύναμι πού μοῦ δίνει ή κοινωνία και ή σχέσις μου μέ τό Χριστό.

Μαζι μέ τόν Χριστό τά πάντα δύναται ό πιστός. Χωρίς τόν Χριστό, μέ σύντροφο τήν αυτοπεποίθησι, ὑπάρχει άμεσος κίνδυνος τῆς πτώσεως και τῆς άμαρτίας.

Γι' αύτό ό ἴδιος Άπόστολος συμβουλεύει: «**ό δοκῶν έστάναι βλεπέτω μή πέση**». (Α' Κορ. 1'12)

Όταν νοιώσουμε πολύ σίγουροι, τί μᾶς λέγει ό άπόστολος νά κάνουμε; (...)

Νά άνοιξουμε περισσότερο τά μάτια μας. «Προσοχή» μᾶς φωνάζει. Ό κίνδυνος νά πέσετε εἶναι αύξημένος.

Και γιατί τότε εἶναι αύξημένος;

Διότι νοιώθοντας σιγουριά μειώνεται ή προσοχή μας και μπορεί νά μήν άντιληφθοῦμε κάποια παγίδα τοῦ έχθροῦ. Έχουμε μικρές-μικρές πτώσεις, και ή αυτοπεποίθησις μας θριαμβολογεῖ... άπτόητη! Γι' αύτό λέγει «**Ό δοκῶν έστάναι...**» αύτός πού έχει τήν ιδέα, πού *φαντάζεται* ότι στέκει καλά, ενώ ή πραγματικότητα εἶναι άντίθετη. Και τό σπουδαιότερο: Ό άνθρωπος πού πιστεύει στίς δυνάμεις του εἶναι σά νά λήη στή θεία Χάρι, «δέν σέ έχω ανάγκη». Άλλοίμονο! Χωρίς τή θεία χάρι, πού σέ τέτοιες περιπτώσεις εἶναι έτοιμη νά φύγη άπό πάνω μας, θά γίνουμε συντρίμια.

Ένας άπόστολος, ένας άπό τούς τρεῖς, πού ξεχώριζε ό Χριστός, πίστευσε στίς δυνάμεις του και έπεσε άπό τό ὕψος πού ήταν στό χάος, πόσον μάλλον εμείς...!

Πέτρε σ' εύχαριστοῦμε γιά τό μάθημα πού μᾶς έδωσες και σε παρακαλοῦμε πρέσβευε και ὑπέρ ήμῶν. Μετά άπό όλα αύτά άς κάνουμε σύνθημά μας

ΣΥΝΘΗΜΑ: «**ό δοκῶν έστάναι βλεπέτω μή πέση**». (Α' Κορ. 1'12)

Και .. προσοχή... προσοχή... προσοχή... !!!
Μακριά μας ή έγώιστική αυτοπεποίθησις!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«**Κύριε, φιλόνηρωπε, πού ένεκα τῆς πολλῆς αγάπης σου συγκατέβης και έπαθες τόσα παθήματα γιά νά μᾶς άनुψώσης άπό τήν κατάπτωσί μας και νά μᾶς σώσης, έλέησέ μας. Συγχώρησέ μας, διότι και τά δικά μας άμαρτήματα έγιναν αίτια νά ὑποφέρης τόσα φρικτά παθήματα. Σε παρακαλοῦμε «πρόσθεσ ήμίν πίστι», διώξε τή δειλία και τό φόβο μας ώστε άφοβα νά λέμε: «Οἶδα τόν άνθρωπο, εἶναι ό Διδάσκαλός μου, εἶμαι μαθητής του. Άμήν».**

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Τά Πάθη τά Σεπτά (π. Γεωργίου Δημοπούλου)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Ό Σωτήρ, Λυδία, Η Δράσις μας, Πρός τήν ΝΙΚΗΝ.

